var malet de Ord: »Jeg og mit Hus vi ville tjene Herren«. Per var uforvarende dumpet derind engang, da han havde været paa Rundtur i Omegnen for at sikre sig nogle flinke Faskinbindere til Sommerens Arbejde i Marken. Inde i Stuen fandt han en yngre Kone ved en Vugge; et Par Smaabørn sad paa Gulvet og legede stille. Døren til Værkstedet ved Siden af stod aaben, og derinde sad Manden overskrævs paa sin Skærebænk og snittede. Ved Synet af Per rejste han sig og kom ind i Stuen med forlegen Mine. Det var en midaldrende Mand, høj og lidt ludende. Hans skægløse, meget blege Ansigt med de halvt nedslagne Øjne huede ikke Per. Heller ikke Konen, der henne fra Vuggen skottede til ham med et næsten fjendtligt Blik, gjorde noget rigtig tiltalende Indtryk paa ham. Manden bød ham vel at sidde ned, men det skete uden al Gæstevenlighed. Forslaget om at lade sig hverve for Sommeren til Arbejde paa Aareguleringen afviste han øjeblikkelig og paa en Maade, der ligesom fjernede den hele Sag langt fra ham. Alligevel blev Per siddende lidt. Der var trods alt noget fængslende for ham ved denne lille huslige Scene og ved den hele Stue, hvor der herskede en Renlighed og Orden, som langt fra var almindelig i saadanne Smaakaarshjem. Her raadede aabenbart en Gudsfrygt, der ikke bare var en Stemning for festlige Lejligheder, men som virkelig havde formaaet at omskabe et Par Mennesker indtil